

der nysgærrigt havde samlet sig omkring Vognen, steg de til Sæde; og efter at Madam Olufsen havde set sig omkring for at forvisse sig om, at alle Gadens Øjne var kommen til Vinduerne, rullede de bort.

De kørte gennem Elsdyrsgade og ind i Store Kongensgade, i hvis Menneskesværm særlig Olufsen var Genstand for almindelig Opmærksomhed. Som han sad dør hvidlokket og alvorlig, med sin langt fremstrakte, i Manschetskjortens altfor trange Linning indknebne Hals, som han ikke turde bevæge af Frygt for at sprænge Knappen; med begge Hænder urokkeligt hvilende paa Paraplyskaftets Hornhaandtag og med sine skinnende Dekorationer synlige bag den opknappede Overfrakke, vakte han Forestillinger om noget som en gammel Admiral fra Aarhundredets Begyndelse; og sikkert vilde han hos adskillige have fremkaldt en dertil svarende Ærefrygtsfornemmelse, dersom ikke unge Didriksen — stolt over sit Selskab — hvert Øjeblik havde vendt sig om imod det med højroset og fortrolig Tiltale.

Først gjorde de en lille Ronde gennem Byen, ind gennem Østergade, over Gammeltorv og ind til Vandkunsten, mellem hvis Sælgekællinger Madam Olufsen fra gammel Tid havde en uforsonlig Fjende, som hun vilde ærgre med sit Triumftog. Derpaa drejede de om ad Gaderne langs Kanalen og stilede endelig hen imod Børsen.